Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNE ODVJETNICE
ELEANOR SHARPSTON
od 21. listopada 2014.[1]

Predmet C-623/13

Ministre de l'Économie et des Finances
protiv
Gérarda de Ruytera

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Conseil d'État (Francuska))

„Socijalna sigurnost – Uredba (EEZ) br. 1408/71 – Materijalno područje primjene – Dohodak od imovine – Izravna i dovoljno značajna veza između doprinosa i zakonodavstva kojim su uređene grane socijalne sigurnosti navedene u članku 4. Uredbe br. 1408/71“

1. Predmetni zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Conseil d'État (Francuska) (u daljnjem tekstu: sud koji je uputio zahtjev) odnosi se na pitanje primjenjuje li se Uredba br. 1408/71[2] na doprinose koji se plaćaju iz dohotka od imovine te koji su potom posebno namijenjeni financiranju socijalne sigurnosti. Odgovor na to pitanje ovisi o tumačenju članka 4. te uredbe u kojem su navedene grane socijalne sigurnosti koje spadaju u njezino materijalno područje primjene.

2. Sud je u dvjema presudama iz 2000.[3] u biti već zaključio da „contribution sociale généralisée” (opći socijalni doprinos, u daljnjem tekstu: CSG) i „contribution pour le remboursement de la dette sociale” (doprinos za podmirenje socijalnog duga, u daljnjem tekstu: CRDS) koje je Francuska naplaćivala iz dohodaka od rada i zamjenskih dohodaka[4] imaju izravnu i značajnu vezu sa zakonodavstvom kojim su uređene grane socijalne sigurnosti navedene u članku 4. te da, stoga, spadaju u materijalno područje primjene Uredbe br. 1408/71. Razlog tome je bio taj što je, za razliku od nameta kojima su se namirivali opći javni troškovi, svrha tih doprinosa bila da se posebno i izravno financira socijalna sigurnost u Francuskoj ili da se podmiri deficit općeg francuskog sustava socijalne sigurnosti[5]. Posljedično, zaključeno je da naplaćivanje takvih doprinosa iz dohodaka od rada i zamjenskih dohodaka osoba koje imaju boravište u Francuskoj, ali na koje se primjenjuje zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti druge države članice (obično zato što su bile zaposlene u potonjoj državi), nije u skladu ni sa zabranom kumuliranja zakonodavstava o socijalnoj sigurnosti iz članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1408/71, ni s jamstvima iz Ugovora u pogledu slobode kretanja radnika i slobode poslovnog nastana.

1 — Izvorni jezik: engleski

2 — Uredba (EEZ) br. 1408/71 Vijeća od 14. lipnja 1971. o primjeni sustava socijalne sigurnosti na zaposlene osobe, samozaposlene osobe i članove njihovih obitelji koji se kreću unutar Zajednice (SL 1971., L 149,, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 5., str. 7.), kako je izmijenjena i ažurirana Uredbom Vijeća (EZ) br. 118/97 od 2. prosinca 1996. (SL 1997., L 28, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 7., str. 7.) te dalje izmijenjena Uredbom (EZ) br. 1992/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2006. (SL 2006., L 392, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 1., str. 260.). Uredba br. 1408/71 zamijenjena je Uredbom (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (SL 2004., L 166, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 160.). Međutim, na činjenično stanje koje je dovelo do glavnog postupka još se uvijek primjenjuje Uredba br. 1408/71.

3 — Presude Komisija/Francuska, C-34/98, EU:C:2000:84, i Komisija/Francuska, C-169/98, EU:C:2000:85.

4 — Te kategorije dohodaka osobito obuhvaćaju plaće, mirovine i naknade za nezaposlenost.

5 — Presude Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 36. i 37.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 34. i 35.

3. Sud koji je uputio zahtjev u biti pita primjenjuje li se taj pristup i na slične namete koje Francuska naplaćuje iz dohodaka od imovine, a ne iz dohodaka od rada i zamjenskih dohodaka. Znači li cilj Uredbe br. 1408/71, a to je da se osigura slobodno kretanje zaposlenih i samozaposlenih osoba unutar Europske unije, da je njezino područje primjene ograničeno na namete koji se naplaćuju iz dohodaka povezanih s obavljanjem profesionalne djelatnosti?

4. Pitanje se pojavilo zato što G. de Ruyter, nizozemski državljanin koji je porezni rezident u Francuskoj, pobija CSG, CRDS i druge socijalne doprinose koji su posebno namijenjeni financiranju socijalne sigurnosti, a koje Francuska od njega zahtijeva da plaća iz dohotka koji ostvaruje od određenih ugovora o doživotnoj renti koje je sklopio u Nizozemskoj (u daljnjem tekstu: njegova doživotna renta ili doživotna renta) i koji nisu povezani s njegovom profesionalnom djelatnošću. Tvrdi da bi se, s obzirom na to da je zaposlen u Nizozemskoj, na njega trebalo primjenjivati samo zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti te države članice.

Zakonodavstvo

Pravo Europske unije

5. Vijeće je Uredbu br. 1408/71 usvojilo na temelju osobito članka 51. Ugovora o EEZ-u (sadašnji članak 48. UFEU-a) da bi se uskladila zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti različitih država članica te na taj način, što je više moguće, smanjile prepreke koje nacionalno zakonodavstvo predstavlja slobodnom kretanju svih radnika, i zaposlenih i samozaposlenih. U preambuli Uredbe br. 1408/71 osobito stoji:

„[…]

[…] odredbe o koordinaciji nacionalnih zakonodavstava o socijalnoj sigurnosti spadaju u okvir slobode kretanja radnika koji su državljani država članica i trebaju doprinijeti poboljšanju njihovog životnog standarda i uvjeta zapošljavanja (uvodna izjava 1.);

[…]

[…] potrebno [je] poštovati posebne karakteristike nacionalnih zakonodavstava o socijalnoj sigurnosti i izraditi samo sustav koordinacije (uvodna izjava 4.);

[…] u okviru te koordinacije potrebno [je] jamčiti unutar Zajednice jednaki tretman prema različitim nacionalnim zakonodavstvima svim radnicima koji žive u državama članicama […] (uvodna izjava 5.);

[…] odredbe o koordinaciji moraju jamčiti da radnici koji se kreću unutar Zajednice […] zadržavaju prava i prednosti koje su stekli i koja su u tijeku stjecanja (uvodna izjava 6.);

[…] na zaposlene osobe i samozaposlene osobe koje se kreću unutar Zajednice trebaju [se] primjenjivati sustavi socijalne sigurnosti samo jedne države članice kako bi se izbjeglo preklapanje nacionalnih zakonodavstava koja se primjenjuju i komplikacije koje bi zbog toga mogle nastati (uvodna izjava 8.);

[…]

[…] s ciljem što učinkovitijeg jamčenja jednakosti postupanja prema radnicima koji rade na državnom području države članice primjereno [je] kao zakonodavstvo koje se primjenjuje kao opće pravilo odrediti ono države članice u kojoj određena osoba obavlja zaposlenje ili samozaposlenje [uvodna izjava 10.];

[…]”

6. U članku 1. točki (a) Uredbe br. 1408/71, „zaposlena osoba” definirana je kao, osobito, „svaka osoba koja je osigurana na obveznoj osnovi ili na osnovi izbornog produženog osiguranja za jedan ili više osiguranih slučajeva koji su obuhvaćeni granama sustava socijalne sigurnosti za zaposlene osobe ili samozaposlene osobe, ili posebnim sustavom za državne službenike”.

7. Sukladno članku 1. točki (j) Uredbe br. 1408/71, „zakonodavstvo“ „u pogledu svake države članice znači svi zakoni i ostali propisi te sve druge postojeće ili buduće provedbene mjere koje se odnose na grane i sustave socijalne sigurnosti obuhvaćene člankom 4. stavcima 1. i 2. ili na posebna nedoprinosna davanja obuhvaćena člankom 4. stavkom 2a”.

8. U članku 2. stavku 1. Uredbe br. 1408/71 određene su osobe na koje se primjenjuje, odnosno na „zaposlene osobe ili samozaposlene osobe i […] studente na koje se primjenjuje ili se primjenjivalo zakonodavstvo jedne ili više država članica i koji su državljani jedne od država članica, ili su osobe bez državljanstva ili izbjeglice koje borave na državnom području jedne od država članica, kao i na članove njihovih obitelji i nadživjele osobe”.

9. U članku 4. Uredbe br. 1408/71, naziva „Materijalno područje primjene”, stoji:

„1. Ova se Uredba primjenjuje na cjelokupno zakonodavstvo koje se odnosi na sljedeće grane socijalne sigurnosti;

(a) davanja za slučaj bolesti i majčinstvo;

(b) invalidska davanja, uključujući ona namijenjena održavanju ili poboljšanju sposobnosti zarađivanja;

(c) davanja za slučaj starosti;

(d) davanja za nadživjele osobe;

(e) davanja za ozljede na radu i profesionalne bolesti;

(f) posmrtne pripomoći;

(g) davanja za nezaposlenost;

(h) obiteljska davanja.

2. Ova se Uredba odnosi na sve opće i posebne sustave socijalne sigurnosti, bez obzira na to jesu li doprinosni ili nisu, kao i na sustave koji se odnose na odgovornost poslodavca ili vlasnika broda u vezi s davanjima navedenim u stavku 1.

[…]”

10. Sukladno članku 13. Uredbe br. 1408/71, koji spada pod glavu II. („Određivanje primjenjivog zakonodavstva”):

„1. Podložno člancima 14.c i 14.f, na osobe na koje se primjenjuje ova Uredba primjenjuje se zakonodavstvo samo jedne države članice. To zakonodavstvo utvrđuje se u skladu s odredbama ove glave.

2. U skladu s odredbama članaka od 14. do 17.:

(a) na radnika zaposlenog na državnom području jedne države članice primjenjuje se zakonodavstvo te države, čak i ako boravi na državnom području druge države članice, ili ako se registrirano sjedište ili mjesto poslovanja poduzeća ili poslodavca koji ga zapošljava nalazi na državnom području druge države članice;

[…]"[6]

Francusko pravo

11. U skladu s člankom 1600-0 C Code général des impôts (Opći porezni zakon), fizičke osobe koje su porezni rezidenti u Francuskoj obvezne su plaćati CSG na temelju neto iznosa na osnovi kojeg se obračunava porez na dohotke od imovine koji su navedeni u tom članku[7]. CSG se osobito naplaćuje iz „revenus fonciers" (dohodak od nekretnina), „rentes viagères constituées à titre onéreux" (doživotna renta)[8], „revenus de capitaux mobiliers" (dohodak od kapitala) i određenih „plus-values" (kapitalni dobici) (članak L. 136-6 Code de la sécurité sociale (Zakon o socijalnoj sigurnosti)).

12. U skladu s člancima 1600-0 G i 1600-0 H Općeg poreznog zakona, koji se trebaju tumačiti u vezi s člankom L. 136-6 Zakona o socijalnoj sigurnosti, takve osobe obvezne su plaćati i CRDS, na temelju istih dohodaka.

13. Naposljetku, u skladu s člankom 1600-0 F bis Općeg poreznog zakona, u verziji primjenjivoj na činjenice u glavnom postupku, te su osobe obvezne plaćati i „prélèvement social" (socijalno davanje) od 2% iz istih dohodaka kao i, počevši od 1. srpnja 2004., dodatni doprinos od 0,3% u skladu s člankom L. 14-10-4 Code de l'action sociale et des familles (Zakon o socijalnom djelovanju i obitelji). Potonji je po prvi put primijenjen na dohotke od imovine ostvarene 2003.

14. Prema sudu koji je uputio zahtjev, ti se doprinosi koriste za financiranje obveznih francuskih sustava socijalne sigurnosti. CSG doprinosi financiranju davanja za slučaj bolesti, obiteljskih davanja, nedoprinosnih davanja za slučaj starosti te davanja koja predstavljaju pomoć. CRDS se naplaćuje u korist Caisse d'amortissement de la dette sociale (fond za otplatu socijalnog duga), a namijenjen je za podmirenje deficita u području socijalne sigurnosti. Socijalno davanje od 2% ubire se u korist Caisse nationale d'allocations familiales (nacionalni fond za obiteljske naknade) i Caisse nationale d'assurance vieillesse des travailleurs salariés (nacionalni mirovinski fond za zaposlene osobe). Dodatni doprinos od 0,3% dodjeljuje se Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (nacionalni fond solidarnosti za samostalnost).

Činjenično stanje, postupak i prethodno pitanje

15. Gérard de Ruyter je porezni rezident u Francuskoj od 1994. Od 1996. zaposlenik je društva sa sjedištem u Nizozemskoj. G. de Ruyter je između 1997. i 2004. prijavljivao dohodak koji se sastojao od plaće, dohotka od kapitala, industrijske i trgovinske dobiti i doživotne rente. Plaću je ostvarivao isključivo u Nizozemskoj. Prema sudu koji je uputio zahtjev, doživotna renta nije bila dio dohotka od rada G. de Ruytera jer nije tvrdio da potječe od prethodno akumuliranog kapitala kojem je njegov poslodavac doprinosio.

6 — Članci 14., 14.c, 14.f i 17. Uredbe br. 1408/71 nisu relevantni za predmetni postupak.

7 — Po mišljenju suda koji je uputio zahtjev, odredbe francuskog Općeg poreznog zakona i Zakona o socijalnoj sigurnosti koje su navedene u ovom poglavlju primjenjuju se u glavnom postupku.

8 — Doživotna renta je osiguravateljski proizvod u okviru kojeg osiguranik za jednokratni iznos kupuje više budućih redovnih isplata od strane osiguravatelja koje se vrše tijekom predviđenog razdoblja (primjerice, do smrti osiguranika).

16. Kao porezni rezident u Francuskoj G. de Ruyter bio je obvezan tamo plaćati porez na dohodak na čitav svoj dohodak, uključujući na svoju doživotnu rentu. Iz potonje su se osim toga naplaćivali i CSG, CRDS, socijalno davanje od 2% te, od 2003., dodatni doprinos od 0,3% uz to davanje.

17. Tužbe koje je G. de Ruyter podnio prvostupanjskim upravnim sudovima u Marseillesu i Nîmesu (Francuska) protiv odluka kojima mu je nametnuta obveza plaćanja tih doprinosa odbijene su. Nakon što je podnio žalbu, drugostupanjski upravni sud u Marseillesu ukinuo je prvostupanjske presude te izuzeo G. de Ruytera od raznih socijalnih doprinosa na doživotnu rentu koju je ostvario između 1997. i 2004. Ta odluka bila je obrazložena u biti time da je G. de Ruyter na taj dohodak već bio obvezan plaćati socijalne doprinose u Nizozemskoj. Posljedično, naplaćivanje dodatnih socijalnih doprinosa u Francuskoj predstavljalo je prepreku njegovim pravima slobodnog kretanja.

18. Ministar proračuna, javnih financija, javne službe i državne reforme (u daljnjem tekstu: ministar) protiv tih je presuda podnio žalbu Conseil d'État, koji ih je ukinuo uz objašnjenje da je drugostupanjski upravni sud pogrešno primijenio pravo kada je zaključio da su predmetni doprinosi predstavljali povredu prava poreznog obveznika da se slobodno kreće unutar Europske unije, a da nije proučio je li Europska unija usvojila mjere s ciljem okončavanja takvog dvostrukog oporezivanja. G. de Ruyter pred Conseil d'État tvrdi da bi se na njega, sukladno zabrani kumuliranja zakonodavstava iz članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1408/71, trebalo primjenjivati samo nizozemsko zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti. Ministar u suštini ističe da veza između CSG-a, CRDS-a, socijalnog davanja i dodatnog doprinosa, s jedne strane, i zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti, s druge strane, nije dostatna da bi dovela do primjene te uredbe.

19. Smatrajući da ishod žalbe ovisi o tumačenju područja primjene Uredbe br. 1408/71, Conseil d'État uputio je Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Jesu li porezna davanja iz dohodaka od imovine poput [CSG-a], [CRDS-a], socijalnog davanja od 2% i dodatnog doprinosa [od 0.3%] uz to davanje, zbog same činjenice da se njima sudjeluje u financiranju francuskih obveznih sustava socijalne sigurnosti, u izravnoj i značajnoj vezi s određenim granama socijalne sigurnosti koje su navedene u članku 4. [Uredbe br. 1408/71], i ulaze li stoga u područje primjene te uredbe?"

20. Pisana su očitovanja podnijeli G. de Ruyter, francuska vlada i Europska komisija. Iako je francuska vlada zatražila provođenje rasprave, ista se nije održala.

Analiza

Uvodna zapažanja

21. Za početak ću ukratko iznijeti glavne značajke sustava koordinacije sustava socijalne sigurnosti država članica koji je uspostavljen Uredbom br. 1408/71 te važna pojašnjenja koja je Sud dao u predmetima Komisija/Francuska [9] o tome kada nameti spadaju u područje primjene te uredbe.

22. Međutim, kako je Sud izričito naglasio, ta su se dva predmeta ticala naplate socijalnih doprinosa samo u dijelu u kojem su se odnosili na dohodak od rada i zamjenski dohodak koji su ostvarile zaposlene i samozaposlene osobe s boravištem u Francuskoj te koji je oporeziv u toj državi članici u vezi sa zaposlenjem u drugoj državi članici [10]. Stoga ću sada razmotriti primjenjuje li se Uredba

9 — Presude Komisija/Francuska, EU:C:2000:84; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85.

10 — Presude Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 19.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 18.

br. 1408/71 i na doprinose koji su posebno namijenjeni financiranju socijalne sigurnosti, ali koji se naplaćuju iz dohotka koji *nije* povezan s obavljanjem profesionalne djelatnosti, uzimajući u obzir cilj te uredbe da se zaposlenim i samozaposlenim osobama osigura slobodno kretanje. Postoji li i između tih doprinosa i zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti izravna i dovoljno značajna veza?

23. Na kraju ću se ukratko pozabaviti pitanjem jesu li predmetni doprinosi, pod pretpostavkom da spadaju u područje primjene te uredbe, u skladu sa zabranom kumuliranja zakonodavstava o socijalnoj sigurnosti iz njezina članka 13. stavka 1.

Smjernice iz sudske prakse koja se odnosi na Uredbu br. 1408/71

24. Države članice imaju nadležnost uređivati vlastite sustave socijalne sigurnosti [11]. U nedostatku usklađenja, svaka država članica pojedinačno utvrđuje uvjete u pogledu prava ili obveze da se bude osiguran u okviru sustava socijalne sigurnosti, iznosa doprinosa koji plaćaju osigurane osobe [12] i dohotka koji se treba uzeti u obzir pri izračunavanju doprinosa za socijalnu sigurnost [13]. Međutim, države članice pri vršenju te ovlasti moraju poštovati pravo Unije [14].

25. Uredbom br. 1408/71 uspostavljen je sustav koordinacije, osobito u pogledu određivanja zakonodavstva koje se primjenjuje na zaposlene i samozaposlene radnike koji, pod različitim okolnostima, koriste svoje pravo na slobodu kretanja [15]. Uredba br. 1408/71 mora se tumačiti u svjetlu cilja članka Ugovora na kojem se temelji (članak 48. UFEU-a), a to je da pridonese uspostavi najveće moguće slobode kretanja radnika migranata [16]. U tu se svrhu tom uredbom, kako jasno proizlazi iz uvodnih izjava 5., 6. i 10. iz njezine preambule, kao i iz njezina članka 3., nastoji, što je moguće učinkovitije, zajamčiti jednakost postupanja prema svim osobama koje su gospodarski aktivne na području države članice, a ne kažnjavati radnike koji ostvaruju svoje pravo na slobodno kretanje.

26. Osim toga, odredbe glave II. Uredbe br. 1408/71, koje uključuju članak 13. stavak 1., predstavljaju potpun sustav kolizijskih pravila, tako da države članice više ne mogu odrediti na koga se njihovo zakonodavstvo primjenjuje ni područje unutar kojeg je to zakonodavstvo na snazi [17]. Cilj je tih odredbi ne samo da se spriječe istovremena primjena više nacionalnih zakonodavnih sustava i komplikacije koje mogu nastati, nego i da se osigura da osobe na koje se Uredba br. 1408/71 odnosi ne ostanu bez zaštite u pogledu socijalne sigurnosti zato što se nijedno zakonodavstvo na njih ne primjenjuje [18]. Stoga je načelno u suprotnosti s Uredbom br. 1408/71, osobito s njezinim člankom 13. stavkom 1., osobi nametnuti obvezu plaćanja socijalnih doprinosa u državi članici različitoj od one predviđene Uredbom br. 1408/71 [19].

11 — Vidjeti nedavnu presudu Salgado González, C-282/11, EU:C:2013:86, t. 35. i navedenu sudsku praksu.

12 — Vidjeti, među ostalim, presudu Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, t. 49.

13 — Vidjeti, među ostalim, presude Terhoeve, C-18/95, EU:C:1999:22, t. 51.; i Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, t. 26. i 27.

14 — Vidjeti, među ostalim, presude Decker, C-120/95, EU:C:1998:167, t. 23.; i Kohll, C-158/96, EU:C:1998:171, t. 19.; Derouin, EU:C:2008:185, t. 25; i Stewart, C-503/09, EU:C:2011:500, t. 77.

15 — Vidjeti osobito uvodnu izjavu 4. u preambuli Uredbe br. 1408/71. Također vidjeti, među ostalim, presude Komisija/Njemačka, C-68/99, EU:C:2001:137, t. 22. i 23.; Piatkowski, C-493/04, EU:C:2006:167, t. 19. i 20.; i Nikula, C-50/05, EU:C:2006:493, t. 20.

16 — Presude Belbouab, 10/78, EU:C:1978:181, t. 5.; Hosse, C-286/03, EU:C:2006:125, t. 24.; Hudzinski i Wawrzyniak, C-611/10 i C-612/10, EU:C:2012:339, t. 53.; i da Silva Martins, C-388/09, EU:C:2011:439, t. 70.

17 — Presuda Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, t. 14.

18 — Vidjeti, među ostalim, presudu Kits van Heijningen, C-2/89, EU:C:1990:183, t. 12. Također vidjeti presudu Partena, C-137/11, EU:C:2012:593, t. 45. i navedenu sudsku praksu.

19 — Presude Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, t. 13.; i Aldewereld, C-60/93, EU:C:1994:271, t. 26.

27. Iz članka 4. Uredbe br. 1408/71 jasno proizlazi da nacionalni sustavi socijalne sigurnosti u svojoj cijelosti podliježu primjeni pravila prava Unije [20]. Da bi doprinos spadao u područje primjene te uredbe, između tog doprinosa i zakonodavstva kojim je uređena jedna od grana socijalne sigurnosti navedenih u članku 4. mora postojati izravna i dovoljno značajna veza [21]. U tom pogledu odlučujući je kriterij je li doprinos posebno namijenjen financiranju sustava socijalne sigurnosti države članice, neovisno o tome ostvaruju li se zauzvrat kakva davanja [22]. Sud je u predmetima Komisija/Francuska u tom pogledu pravio razliku između nameta kao što su CSG i CRDS koji su se naplaćivali iz dohodaka od rada ili zamjenskih dohodaka te kojima se „posebno i izravno financira socijalna sigurnost u Francuskoj", s jedne strane, i nameta „kojima su se namirivali opći javni troškovi", s druge strane [23]. Činjenica da su ti doprinosi prema nacionalnom zakonodavstvu bili klasificirani kao porezi nije značila da ne mogu spadati u područje primjene Uredbe br. 1408/71 te biti obuhvaćeni zabranom kumuliranja zakonodavstava iz članka 13. stavka 1. [24].

28. Ta načela imaju važne posljedice za predmetni zahtjev za prethodnu odluku, u kojem nije sporno da su socijalni doprinosi koji se naplaćuju iz dohodaka od imovine posebno namijenjeni financiranju određenih grana socijalne sigurnosti ili podmirenju deficita u području socijalne sigurnosti u Francuskoj [25].

29. Kao prvo, činjenica da se CSG na dohotke od imovine prema francuskom pravu smatra dopunskim porezom na dohodak, a ne posebnim doprinosom za socijalnu sigurnost, te da ga prikupljaju i nadziru porezna tijela u skladu s pravilima koja se odnose na porez na dohodak, nema nikakav utjecaj na to spada li taj doprinos u područje primjene Uredbe br. 1408/71. Taj zaključak izravno proizlazi iz predmeta Komisija/Francuska i u skladu je sa svrhom te uredbe, a to je uspostava sustava koordinacije između država članica u pogledu, među ostalim, određivanja zakonodavstva koje se primjenjuje na zaposlene i samozaposlene radnike koji se koriste svojim pravom na slobodu kretanja [26]. Imajući u vidu brojne metode kojima se socijalna sigurnost financira, uključujući oporezivanje [27], ta bi koordinacija mogla biti ugrožena ako bi klasificiranje doprinosa kao poreza prema nacionalnom pravu bilo dovoljno da ga se isključi iz područja primjene Uredbe br. 1408/71.

30. Kao drugo, u suprotnosti s prijedlogom suda koji je uputio zahtjev i Komisije, činjenica da plaćanje predmetnih socijalnih doprinosa platitelju ne daje pravo ni na kakvo izravno i odredivo davanje nije važna pri ocjeni imaju li ti doprinosi izravnu i dovoljno značajnu vezu sa zakonodavstvom o socijalnoj sigurnosti. Kako je Sud potvrdio u presudi Perez Naranjo, pitanje postoji li između socijalnog doprinosa i naknade dovoljno odrediva veza značajno je za potrebe kategoriziranja te naknade kao posebnog nedoprinosnog davanja u smislu članka 4. stavka 2. točke (a) Uredbe br. 1408/71. Međutim, to je pitanje različito od općenitijeg pitanja spada li socijalni doprinos u materijalno područje primjene te uredbe [28].

20 — Definicija „zakonodavstva" iz članka 1. točke (j) vrlo je široka. Vidjeti, među ostalim, presudu Bozzone, 87/76, EU:C:1977:60, t. 10.

21 — Presude Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, t. 15. i 23.; i, Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 35.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 33.

22 — Presude Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 40.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 38.; i od 26. svibnja 2005., Allard, C-249/04, EU:C:2005:329, t. 16.

23 — Presude Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 37. i 38.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 35.

24 — Presude Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 34.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 32.

25 — Vidjeti t. 14. gore.

26 — Vidjeti navedenu sudsku praksu i bilješke 15. do 19. gore.

27 — U tom pogledu, vidjeti pregled načela kojima je uređeno financiranje sustava socijalne sigurnosti u različitim državama članicama, dostupan na internetskoj stranici Zajedničkog informacijskog sustava Unije o socijalnoj zaštiti (MISSOC): www.missoc.org/MISSOC/INFORMATIONBASE/COMPARATIVETABLES/MISSOCDATABASE/comparativeTableSearch_PREVIOUS.jsp (posjećeno 25. kolovoza 2014.).

28 — Presuda Perez Naranjo, C-265/05, EU:C:2007:26, t. 41., gdje je Sud razmatrao je li činjenica da se CSG-om financirao Fonds de solidarité vieillesse (fond solidarnosti za starije osobe) značila da se naknada koju je taj fond isplaćivao trebala smatrati posebnim nedoprinosnim davanjem.

31. Kao treće, navod francuske vlade da predmetni doprinosi nisu zamjena socijalnim doprinosima nije odlučujuć. Točno je da Sud u predmetu Komisija/Francuska u pogledu CSG-a na dohotke od rada i zamjenske dohotke zaključio da je veza između tog doprinosa i zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti te države članice „jasno vidljiva i iz činjenice da je […] taj namet djelomično zamijenio socijalne doprinose koji su bili težak teret za niske i srednje plaće…” [29]. Međutim, i iz tog teksta i iz činjenice da Sud nije iznio sličan zaključak u svojoj drugoj presudi donesenoj istog dana (u pogledu CRDS-a) jasno je da takva okolnost nije ključna kako bi se zaključilo da između socijalnog doprinosa i zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti postoji izravna i dovoljno značajna veza. Još važnije, čini mi se da, načelno, odgovor na pitanje primjenjuje li se Uredba br. 1408/71 na doprinos koji država članica naplaćuje ne treba ovisiti o naravi socijalnih doprinosa koje je država članica naplaćivala u prošlosti. Cilj koordinacije koji se Uredbom br. 1408/71 nastoji ostvariti bio bi potkopan ako bi samo nameti uvedeni kako bi se zamijenili već postojeći socijalni doprinosi spadali u područje primjene te uredbe.

Je li važno to što se predmetni doprinosi naplaćuju iz dohotka koji nije povezan s obavljanjem profesionalne djelatnosti?

32. Sada ću se osvrnuti na središnju tvrdnju francuske vlade i Komisije, odnosno da doprinosi koji se naplaćuju iz dohotka koji nije povezan s prijašnjom ili sadašnjom profesionalnom djelatnošću ne mogu imati izravnu i dovoljno značajnu vezu sa zakonodavstvom o socijalnoj sigurnosti te, stoga, spadati u područje primjene Uredbe br. 1408/71.

33. Ni u članku 4. ni u članku 13. Uredbe br. 1408/71 ne pravi se razlika na osnovi naravi dohotka iz kojeg se socijalni doprinos naplaćuje.

34. Te se odredbe moraju tumačiti u svjetlu svrhe članka 48. UFEU-a, a ta je da se pridonese uspostavi što je moguće veće slobode kretanja radnika migranata [30]. Kako jasno proizlazi iz uvodne izjave 8. u preambuli Uredbe br. 1408/71, zabrana kumuliranja zakonodavstava iz članka 13. stavka 1. ima za cilj spriječiti da se radnici migranti susreću, zbog činjenice da se na njih primjenjuje više preklapajućih skupina pravila, bilo s kakvim komplikacijama koje bi stajale na putu njihovu ostvarenju njihovih prava na slobodu kretanja [31].

35. Kako ja shvaćam, doprinosi poput predmetnih predstavljaju prepreku slobodnom kretanju radnika jednako koliko i CSG i CRDS koji se naplaćuju iz dohodaka od rada ili zamjenskih dohodaka.

36. S jedne strane, država članica zaposlenja socijalne doprinose može naplaćivati i iz dohodaka od imovine. Na temelju informacija dostupnih Sudu, čini se da to i jest slučaj u glavnom postupku: po svemu sudeći doživotna renta koju je G. de Ruyter ostvario između 1997. i 2004. bila je uključena u osnovu za izračun socijalnih doprinosa koje je platio u Nizozemskoj. Smatram da će mogućnost obveze plaćanja dviju vrsta socijalnih nameta na isti dohodak u dvjema državama članicama vjerojatno obeshrabriti radnika poput G. de Ruytera od toga da zadrži zaposlenje u Nizozemskoj i premjesti svoje boravište u Francusku [32].

37. S druge strane, čak i ako država članica zaposlenja ne naplaćuje socijalne doprinose iz dohodaka od imovine, nejednakost postupanja i dalje postoji.

29 — Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 36.

30 — Vidjeti t. 25. gore.

31 — Presude Kits van Heijningen, EU:C:1990:183, t. 12.; i Allard, EU:C:2005:329, t. 28.; te rješenje iz predmeta Vogler, C-242/99, EU:C:2000:582, t. 26. Također vidjeti mišljenje nezavisnog odvjetnika La Pergole u predmetu Komisija/Francuska, C-34/98, EU:C:1999:392, t. 24.

32 — Prema ustaljenoj sudskoj praksi, svaki građanin Zajednice koji, neovisno o svom mjestu boravišta i državljanstvu, radi u državi članici različitoj od one u kojoj boravi spada u područje primjene članka 45. UFEU-a. U tom smislu vidjeti, među ostalim, Ritter-Coulais, C-152/03, EU:C:2006:123, t. 31.; Renneberg, C-527/06, EU:C:2008:566, t. 36.; i S, C-457/12, EU:C:2014:136, t. 39. Dodala bih da su, prema ustaljenoj sudskoj praksi, i mala ograničenja te slobode zabranjena ako nisu opravdana. Vidjeti nedavnu presudu Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken Betriebs, C-514/12, EU:C:2013:799, t. 34. i navedenu sudsku praksu.

38. Ovdje podsjećam kako načelo da se zakonodavstvo samo jedne države članice treba primjenjivati ima za cilj što je moguće učinkovitije jamčiti jednakost postupanja prema svim radnicima koji rade na području države članice [33].

39. U predmetima Komisija/Francuska Sud je u bitnome zaključio kako bi nametanje obveze radnicima koji su osigurani u državi članici zaposlenja da usto financiraju, makar samo djelomično, sustav socijalne sigurnosti države članice boravišta dovelo do nejednakog postupanja s obzirom na članak 13. Uredbe br. 1408/71 jer su sve ostale osobe koje imaju boravište u toj državi članici dužne uplaćivati doprinose samo u njezin sustav socijalne sigurnosti [34]. Takvo nejednako postupanje automatski predstavlja prepreku slobodnom kretanju radnika za koju, s obzirom na tu odredbu, nema opravdanja [35].

40. Taj se pristup može primijeniti i na socijalne doprinose koji su predmet glavnog postupka. Ti doprinosi, koji se nameću svim poreznim rezidentima u Francuskoj neovisno o tome podliježu li zakonodavstvu o socijalnoj sigurnosti druge države članice, stavljaju rezidente zaposlene u drugoj državi članici u nepovoljan položaj u usporedbi s onima koji su zaposleni i borave u Francuskoj te stoga pridonose samo financiranju socijalne sigurnosti u toj državi članici (a moguće je da država članica zaposlenja nenaplaćivanje socijalnih nameta iz dohodaka od imovine nadoknađuje naplaćivanjem većih doprinosa iz ostalih vrsta dohodaka; ili da, u okviru svojeg cjelokupnog sustava socijalne sigurnosti, jednostavno pruža manja davanja).

41. Osim toga, iako je točno da je cilj Uredbe br. 1408/71 osigurati slobodno kretanje zaposlenih i samozaposlenih osoba unutar Europske unije, obavljanje (sadašnje ili prijašnje) profesionalne djelatnosti nevažno je za ocjenu spada li osoba u područje primjene te uredbe.

42. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, osoba je „zaposlena osoba” u smislu Uredbe br. 1408/71 ako je osigurana, makar i u pogledu samo jednog rizika, na obveznoj ili dobrovoljnoj osnovi, u okviru općeg ili posebnog sustava socijalne sigurnosti spomenutog u članku 1. točki (a) te uredbe, neovisno o postojanju radnog odnosa [36].

43. Pri utvrđivanju materijalnog i osobnog područja primjene Uredbe br. 1408/71 treba se koristiti dosljednim pristupom. Pojam „zakonodavstvo” iz članka 1. točke (j) obuhvaća sve mjere koje su posebno namijenjene financiranju socijalne sigurnosti. Stoga, po mom mišljenju, nema razloga da se pravi razlikovanje koje ovisi o naravi dohotka na kojem se takvo financiranje temelji. Ako bi se to učinilo, kako ja shvaćam, nastala bi neujednačenost u razini zaštite koju članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1408/71 pruža osobama koje se kreću (ili se namjeravaju kretati) unutar Europske unije, ovisno o tome je li njihov ukupni dohodak proizašao iz obavljanja profesionalne djelatnosti, iz imovine ili iz kombinacije oboje.

Nadležnost država članica da uređuju socijalnu sigurnost i oporezivanje

44. Ne prihvaćam tvrdnju francuske vlade da primjena Uredbe br. 1408/71 na predmetne socijalne doprinose zadire u nadležnost država članica da uređuju financiranje svojih sustava socijalne sigurnosti ili u njihovu nadležnost oporezivanja.

33 — Uvodna izjava 10. u preambuli Uredbe br. 1408/71.

34 — Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 45. do 48.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 42. do 45.

35 — Presude Komisija/Francuska, EU:C:2000:84, t. 47. i 48.; i Komisija/Francuska, EU:C:2000:85, t. 44. i 45.

36 — Presude Pierik, 182/78, EU:C:1979:142, t. 4. i 7.; Martínez Sala, C-85/96, EU:C:1998:217, t. 36.; Dodl i Oberhollenzer, C-543/03, EU:C:2005:364, t. 31.; i Borger, C-516/09, EU:C:2011:136, t. 28. Uredbom br. 883/2004, kojom je stavljena izvan snage Uredba br. 1408/71, kodificira se ta sudska praksa, uz navod da se primjenjuje na državljane države članice, osobe bez državljanstva i izbjeglice s boravištem na državnom području države članice „na koje se primjenjuje ili se primjenjivalo zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti jedne ili više država članica, kao i na članove njihovih obitelji i nadživjele osobe” (članak 2. stavak 1.).

45. Države članice moraju poštovati pravo Unije kada vrše svoju ovlast uređivanja svojih sustava socijalne sigurnosti [37]. Iz toga slijedi da činjenica da se nacionalna pravila koja su predmet glavnog postupka odnose na financiranje socijalne sigurnosti putem oporezivanja ne isključuje primjenu pravila Ugovora, osobito onih koja se odnose na slobodu kretanja radnika [38].

46. Kako je nezavisni odvjetnik A. La Pergola istaknuo u svom mišljenju u predmetima Komisija/Francuska [39], takav zaključak ne dovodi u pitanje slobodu država članica da putem fiskalnih mjera osiguraju financiranje socijalne sigurnosti. Umjesto toga, odnosi se na slobodu oporezivanja samo ako ona utječe na dohodak radnika migranata ili, općenitije, svih državljana jedne države članice na koje se, pri ostvarenju jedne od temeljnih sloboda zajamčenih Ugovorima, primjenjuje ili se primjenjivalo zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti jedne ili više država članica.

47. Nadalje, ne dijelim stajalište francuske vlade da bi primjena pristupa Suda iz predmetâ Komisija/Francuska na socijalne doprinose koji su predmet glavnog postupka nužno značila da se za *svaki* porez koji pridonosi financiranju socijalne sigurnosti smatra kako ima izravnu i dovoljno značajnu vezu sa zakonodavstvom o socijalnoj sigurnosti (francuska vlada je ovu tvrdnju iznijela posebno u kontekstu porezâ na potrošnju).

48. S jedne strane, samo se za namete koji su *posebno* namijenjeni financiranju socijalne sigurnosti treba smatrati da su dio zakonodavstva države članice o socijalnoj sigurnosti te da stoga podliježu zabrani kumuliranja zakonodavstava iz Uredbe br. 1408/71. Sama okolnost da dio prihoda ostvaren porezom pridonosi financiranju socijalne sigurnosti nije dovoljna da bi taj porez spadao u područje primjene te uredbe [40].

49. S druge strane, čini mi se da je malo vjerojatno da postoji izravna i dovoljno značajna veza između poreza na potrošnju koji se naplaćuje u državi članici i zakonodavstva o socijalnoj sigurnosti te države članice, čak i ako je taj porez posebno namijenjen financiranju socijalne sigurnosti [41]. Teško je zamisliti kako bi puka činjenica da je neka osoba koja je osigurana u jednoj državi članici obvezna u drugoj državi članici plaćati porez na potrošnju, koji je posebno namijenjen financiranju njezine socijalne sigurnosti, stvorila toj osobi komplikacije.

50. Za razliku od poreza na dohodak, država poreze na potrošnju naplaćuje na kupovinu roba i usluga na svom državnom području, neovisno o potrošačevom mjestu boravišta i mjestu zaposlenja. Posljedično, ako osoba kao što je G. de Ruyter kupi robu ili usluge na francuskom državnom području, ta kupovina stvara obvezu plaćanja poreza na potrošnju samo u Francuskoj, iako je ta osoba zaposlena (i osigurana) u drugoj državi članici.

37 — Vidjeti t. 24. gore.

38 — Vidjeti, analogijom, presudu Terhoeve, EU:C:1999:22, t. 35.

39 — EU:C:1999:392, t. 2.

40 — Taj se pristup može primijeniti na, primjerice, PDV koji se naplaćuje u Francuskoj. Na temelju informacija koje je pružila francuska vlada, 7,85% prihoda od tog poreza pridonosi financiranju zdravstvenog osiguranja, osiguranja za majčinstvo, invalidskog osiguranja i osiguranja za slučaj smrti u toj državi članici.

41 — Prema francuskoj vladi, porezi na ugovore o zdravstvenom ili dopunskom osiguranju, na igre na sreću i sportsko klađenje, na duhan, na alkoholna i bezalkoholna pića također pridonose financiranju socijalne sigurnosti u Francuskoj.

51. To je jasno u kontekstu PDV-a i trošarina, koji su uređeni posebnim režimima Unije kojima je cilj da se izbjegne dvostruko oporezivanje [42]. Međutim, općenitije, porez na potrošnju na kupnju usluga u drugoj državi članici predstavlja, po mom mišljenju, ograničenje slobode kretanja usluga unutar Unije te je stoga načelno zabranjen, uključujući i kada se naplaćuje na slične domaće usluge [43]. Jednako tako, čini mi se da bi državi članici bilo teško nametnuti porez na potrošnju na kupnju robe u drugoj državi članici a da ne povrijedi zabranu primjene nameta koji imaju učinak istovrstan uvoznim carinama ako takav namet ne postoji na slične domaće proizvode [44]. Čak i ako postoji istovrsni namet na nabavu slične robe na domaćem državnom području, porez na potrošnju nužno bi za potrošača stvarao obvezu da se izjasni kako je odnosnu robu kupio u drugoj državi članici. Time bi nabava robe izvan domaćeg državnog područja postala složenija. Stoga bi se to vjerojatno smatralo mjerom istovrsnom ograničenju uvoza koje nije u skladu s člankom 34. UFEU-a [45].

52. Ukratko: dok naplata socijalnih doprinosa poput onih koji su predmet glavnog postupka može stvoriti komplikacije G. de Ruyteru jer je već osiguran u Nizozemskoj [46], isto se ne može reći za poreze na potrošnju koje on plaća kada kupi robu ili usluge u Francuskoj. Teško je zamisliti kako bi se na te kupovine dodatni porezi na potrošnju mogli zakonito naplaćivati u drugoj državi članici.

53. Općenitije, za razliku od nameta koji se naplaćuju iz dohotka, porezi na potrošnju plaćaju se (pored neto cijene) jer je roba ili usluga kupljena. Izuzimanje osoba koje su osigurane u državi članici A, i na koje se primjenjuje zakonodavstvo te države članice o socijalnoj sigurnosti, od plaćanja poreza na potrošnju države članice B koji su posebno namijenjeni financiranju njezina sustava socijalne sigurnosti stvorilo bi poticaj za kupnju odnosnih roba i usluga u državi članici B, umjesto u državi članici A. Tržišno nepovoljan položaj u koji bi na taj način roba i usluge koje se prodaju u državi članici A bile dovedene (barem ako se na njih u toj državi primjenjuju slični porezi na potrošnju) bilo bi teško uskladiti sa svrhom i duhom unutarnjeg tržišta.

Članak 13. stavak 1. Uredbe br. 1408/71

54. Konačno, francuska je vlada tvrdila da, pod pretpostavkom da se Uredba br. 1408/71 primjenjuje na predmetne doprinose, njihova naplata ne bila u skladu s navedenom odredbom samo ako se i iz doživotne rente koju je G. de Ruyter ostvario naplaćuju doprinosi za socijalnu sigurnost u Nizozemskoj. U tom kontekstu, francuska vlada pobija tvrdnju G. de Ruytera da je u Nizozemskoj platio socijalne doprinose na svoju doživotnu rentu [47]. Također se poziva na presudu Piatkowski, u kojoj je Sud razmatrao je li iz određenog dohotka bilo potrebno plaćati socijalne doprinose u *dvjema* državama članicama [48].

42 — Vidjeti uvodnu izjavu 62. u preambuli Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.) i uvodne izjave 30. i 31. u preambuli Direktive Vijeća 2008/118/EZ od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ (SL 2009., L 9, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 2., str. 174.), te njezin članak 33. stavak 6. Točno je da PDV koji se obračunava na „isporuke unutar Zajednice" porezni obveznik plaća u državi članici u koju roba stigne, odnosno u kojoj taj porezni obveznik ima sjedište. Međutim, u tom slučaju se nikakav PDV ne plaća u državi članici u kojoj je roba kupljena. Stoga obično nema opasnosti od dvostrukog oporezivanja (vidjeti članke 40. do 42. Direktive 2006/112).

43 — Članak 56. UFEU-a zahtijeva ne samo ukidanje svake diskriminacije na temelju državljanstva, nego i ukidanje svih ograničenja, čak i ako se bez razlike primjenjuju i na nacionalne pružatelje usluga i na one iz drugih država članica, koja mogu onemogućiti, ometati ili učiniti manje privlačnim djelatnosti pružatelja usluga sa sjedištem u drugoj državi članici u kojoj on zakonito pruža slične usluge. Vidjeti nedavnu presudu Duomo Gpa i drugi, C-357/10 do C-359/10, EU:C:2012:283, t. 36. i navedenu sudsku praksu.

44 — Članak 28. stavak 1. UFEU-a. Zabrana uvoznih i izvoznih carina u trgovini između država članica i nameta s istovrsnim učinkom obuhvaća sve namete koji se naplaćuju u trenutku uvoza ili zbog njega, koji su posebno predviđeni za uvezene proizvode, ali ne za slične domaće proizvode, te stoga mijenjaju cijenu koštanja tih uvezenih proizvoda. Vidjeti presude Capolongo, 77/72, EU:C:1973:65, t. 12.; i Compagnie commerciale de l'Ouest i drugi, C-78/90 do C-83/90, EU:C:1992:118, t. 23.

45 — Vidjeti, primjerice, Komisija/Italija, 154/85, EU:C:1987:292, t. 12.

46 — Vidjeti t. 35. do 40. gore.

47 — To je činjenično pitanje o kojem, u konačnici, treba odlučiti nacionalni sud koji je za to nadležan. Ipak, spis predmeta koji je dostavljen tajništvu Suda zajedno sa zahtjevom za prethodnu odluku ukazuje na to da su socijalni doprinosi iz predmetne doživotne rente doista naplaćeni u Nizozemskoj: vidjeti t. 36. gore.

48 — Presuda Piatkowski, EU:C:2006:167.

55. Ta se tvrdnja temelji na pogrešnom tumačenju članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1408/71.

56. Točno je da je naplata socijalnih doprinosa iz istog dohotka u više od jedne države članice obuhvaćena tom odredbom [49]. Međutim, njezino područje primjene nije ograničeno na te okolnosti. Ako osoba spada u područje primjene Uredbe br. 1408/71, pravilo iz članka 13. stavka 1. kojim se zabranjuje preklapanje sustava apsolutno je pravilo koje podliježe samo iznimkama iz članaka 14.c i 14.f [50]. Sukladno članku 13. stavku 2. točki (a), na osobu koja je zaposlena na državnom području jedne države članice primjenjuje se *samo* zakonodavstvo te države, čak i ako ima boravište na području druge države članice. Iz zahtjeva za prethodnu odluku jasno proizlazi da je G. de Ruyter zaposlen u Nizozemskoj, ali da ima boravište u Francuskoj. Na njega se stoga treba primjenjivati samo nizozemsko zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti.

57. Posljedično, pod pretpostavkom (kako sam gore zaključila) da predmetni socijalni doprinosi imaju izravnu i dovoljno značajnu vezu sa zakonodavstvom o socijalnoj sigurnosti u Francuskoj da bi izazvali primjenu Uredbe br. 1408/71, nametanjem obveze G. de Ruyteru da ih plaća zanemarila bi se zabrana kumuliranja zakonodavstava iz članka 13. stavka 1. i kolizijsko pravilo iz članka 13. stavka 2. točke (a) te uredbe [51]. Stoga je nevažno je li G. de Ruyter u Nizozemskoj doista morao plaćati socijalne doprinose na doživotnu rentu koju je primao.

58. Presuda Suda u predmetu Piatkowski ne dovodi u pitanje taj zaključak. Taj se predmet odnosio na poseban položaj osobe koja je bila zaposlena u jednoj državi članici te istovremeno samozaposlena u drugoj državi članici. Na temelju iznimke od članka 13. stavka 1. Uredbe br. 1408/71, na takvu se osobu (za razliku od G. de Ruytera) istovremeno primjenjuje zakonodavstvo o socijalnoj sigurnosti u objema državama članicama: stoga je on, načelno, obvezan plaćati takve doprinose u skladu sa zahtjevima zakonodavstva svake od tih država članica [52]. Međutim, Sud je pojasnio da bi se, čak i u takvom slučaju, tumačenjem članka 14.c točke (b) u smislu da dopušta naplatu dvostrukih doprinosa u pogledu istog dohotka kažnjavalo radnike koji ostvaruju svoje pravo na slobodno kretanje te bi stoga ono bilo očito u suprotnosti s ciljem te uredbe [53].

Zaključak

59. Zbog svih navedenih razloga predlažem da Sud na pitanje koje je postavio Conseil d'État odgovori na sljedeći način:

Doprinosi na dohodak od imovine kao što su opći socijalni doprinos na dohodak od imovine (CSG), doprinos za podmirenje socijalnog duga (CRDS), socijalno davanje od 2% i dodatni doprinos uz to davanje, koji su predmet glavnog postupka, imaju izravnu i dovoljno značajnu vezu s francuskim zakonodavstvom kojim su uređene grane socijalne sigurnosti navedene u članku 4. Uredbe (EEZ) br. 1408/71 Vijeća od 14. lipnja 1971. o primjeni sustava socijalne sigurnosti na zaposlene osobe, samozaposlene osobe i članove njihovih obitelji koji se kreću unutar Zajednice, kako je izmijenjena. Stoga spadaju u materijalno područje primjene te uredbe.

49 — Vidjeti t. 26. gore.

50 — Vidjeti t. 37. do 40. gore.

51 — Kako je nezavisni odvjetnik J.-P. Warner istaknuo u svojem mišljenju u predmetu Perenboom, 102/76, EU:C:1977:57, „nijedna država članica, osim one čije je zakonodavstvo […] [Uredbom br. 1408/71] određeno kao primjenjivo, nema pravo naplaćivati doprinose od dotičnog radnika".

52 — Članak 14.c točka (b) Uredbe br. 1408/71. Vidjeti presudu Piatkowski, EU:C:2006:167, t. 22. Također vidjeti presudu de Jaeck, C-340/94, EU:C:1997:43, t. 39.

53 — Presuda Piatkowski, EU:C:2006:167, t. 27.